

ἀγόρια καὶ κοράσια, σὰς ἐρωτῶ καὶ τι. Θὰ ἐστρώνατε ποτε τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου σας διὰ χάρτου, ὅστις παριστᾷ ἵππον ;»

Μετὰ βραχείαν σιωπὴν, οἱ ἡμίσεις παῖδες ἀναφωνοῦσιν ἐν χορῷ «Ναί !». Ἄλλ' οἱ ἕτεροι ἡμίσεις, ἀναγινώσκοντες ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ εὐπατρίδου ὅτι τὸ »ναί « εἶνε λᾶθος, ἀναφωνοῦσιν ἐν χορῷ, »Ὅχι,» ὡς συνήθως γίνεται ἐν τοιαύταις ἐξετάσεσι.

»Βεβαίως ὄχι· καὶ διατί ὄχι ;»

Νέα σιωπὴ. Ἄλλ' εὐσαρκὸς τις μαθητὴς, ὀλίγον τολμηρὸς, φαντάζεται νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν θὰ ἐστρωνε τὸ δωμάτιον δι' οὐδενὸς χάρτου, διότι προτιμᾷ νὰ βάψῃ αὐτό !

»Ἄλλ' ὅμως πρέπει νὰ τὸ στρώσῃς διὰ χάρτου, λέγει ἐπιμόνως καὶ ἀνυπομόνως ὁ εὐπατρίδης

— Πρέπει νὰ τὸ στρώσῃς διὰ χάρτου, προστίθουσιν ὁ Θωμᾶς Αὐθεντίδης, εἴτε σοὶ ἀρέσκει εἴτε μή. Μὴ λέγε λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ τὸ στρώσῃς.

— Θὰ σοὶ ἐξηγήσω, ἐπαναλαμβάνει ὁ εὐπατρίδης, μετὰ τινα σιωπὴν οὐχ ἥττον πένθιμον, διατί δὲν πρέπει νὰ στρώσῃς τὴν αἵθουσαν διὰ χάρτου, παριστῶντος ἵππου. Εἶδες ποτε ἵππους, περιπατοῦντας ἐπὶ τῶν τοίχων δωματίου τῷ ὄντι καὶ πράγματι ; αἶ ;

— Ναί, κύριε ! « ἄφ' ενός ». »Ὅχι, κύριε ! « ἄφ' ἑτέρου ».

« Ἐννοεῖται ὄχι, ἀπαντᾷ ὁ εὐπατρίδης, ἀκοντίζων βλέμμα ἀγανακτικῆς πρὸς τοὺς ἀπατωμένους. Δὲν πρέπει λοιπὸν οὐδαμοῦ νὰ βλέπητε ὅ,τι δὲν βλέπετε πράγματι. δὲν πρέπει οὐδαμοῦ νὰ ἔχητε ὅ,τι δὲν ἔχετε πράγματι. Τὸ καλούμενον αἴσθημα τοῦ καλοῦ δὲν εἶνε ἡ ἄλλο ὄνομα τοῦ πράγματος ».

## ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

### ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Ἐδημοσιεύθη γαλλιστὶ ἡ ὑπὸ τοῦ διαπρεπὸς ἑλληνιστοῦ καὶ ἐκδότου τῶν ἑλλήνων τραγικῶν Henri Weil γενομένη συμπλήρωσις τοῦ νέου εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ὕμνου, τοῦ ἄρτι ἀνακαλυφθέντος, ὅστις εἶνε ὁ τρίτος ἤδη γνωστὸς μετὰ μουσικῶν σηματοφώνων καὶ ἀποτελεῖ ἤδη σὺν τοῖς ἄλλοις ὕμνοις, τῆς Καλλιόπης καὶ τῆς Νεμέσεως μετὰ τοῦ πινδαρικοῦ πυθίου, τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ Εὐριπίδου τῆς ἀρχιδουρικῆς συλλογῆς καὶ τῆς ἀναθηματικῆς ἐπιγραφῆς τῶν Τράλλεων, τὰ περισώζόμενα μελωδήματα τῶν ἀρχαίων· ἀλλὰ τοῦ νέου ὕμνου οὕτω ἐδημοσιεύθη τὸ μέλος, ἀνκμίνεται δὲ ἡ ἐργασία τοῦ Théodore Reinach. Ἀτυχῶς τὸ ἑλληνικὸν κείμενον κατὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Weil οὕτω ἐδημοσιεύθη. Καὶ ἰδοὺ πάλιν παρέχεται ἀφορμὴ τοῖς περὶ τὴν ἀρχαίαν μουσικὴν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης ἀσχολούμενοις ἵνα καὶ αὐθὺς ἀνακινήσωσι τὸ ζήτημα τοῖς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μουσικῆς. Δὲν εἶδομεν εἴ τι ἐδημοσίευσεν ὁ διαπρεπὴς μελοποιὸς

Ὁ Θωμᾶς Αὐθεντίδης ἐπιδοκιμαῖ σείων τὴν κεφαλὴν.

« Αὕτη εἶνε νέα ἀρχή, ἀνακάλυψις, μεγίστη ἀνακάλυψις, λέγει πάλιν ὁ εὐπατρίδης. Ἀλλὰ τώρα θὰ σὰς προτείνω ἑτέραν ἐρώτησιν. Ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχετε νὰ ἐκλέξητε τάπητα χάριν τοῦ δαπέδου. Θὰ προτιμήσητε τάπητα παριστῶντα ἄνθρωπον ;»

Οἱ μαθηταὶ πειθόμενοι ἤδη ὅτι τὸ ὄχι εἶνε κατὰλληλος ἀπάντησις πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ εὐπατρίδου, πλείστοι ἐν χορῷ ἀναφωνοῦν ὄχι. Ἄλλ' οὐχ ἥττον τινες τῶν ἀτολμοτέρων ἐμφοκιδουνοῦσι λέγοντες ναί. Ἐν αὐτοῖς εἶνε καὶ ἡ Λίτσα Καρίου.

« Κοράσιον ἀριθμὸς εἴκοσι ! » ἀνακράζει ὁ εὐπατρίδης μειδιῶν μεθ' ὑπερόχου γαλήνης σοφοῦ ἀνδρός.

Ἡ Λίτσα ἐρυθριᾷ καὶ ἐγείρεται.

« Λοιπὸν θὰ ἐστρωνες ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ δωματίου σου, ἢ τοῦ δωματίου τοῦ συζύγου σου, ἕν ἡσο σύζυγος, τάπητα ἔχοντα εἰκόνας ἀνθρώπων ; Αἶ : ἐρωτᾷ ὁ εὐπατρίδης. Καὶ διατί ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀγαπῶ πολὺ τὰ ἄνθη, ἀπαντᾷ ἡ κόρη.

— Καὶ διὰ τοῦτο λοιπὸν θὰ θέσῃς κάτωθεν τραπέζων καὶ καθισμάτων, καὶ θὰ εὐαρεσθῇς νὰ βλέπῃς ἀνθρώπους μὲ μεγάλα ὑποδήματα καταπατοῦντας αὐτά.

— Τοῦτο δὲν θὰ τὰ βλάψῃ, κύριε, οὐδὲ θὰ συντρίψῃ τὰ ἄνθη· οὐδὲ θὰ μαρανθῶσι, κύριε, ἕν ἐπιτρέπητε. Θὰ εἶνε εἰκόνας πάντοτε πραγμάτων ὥραίων καὶ εὐαρέστων, καὶ θὰ φαντάζωμαι . . .

— Ναί, ναί ἀληθῶς ; Ἄλλ' ἴσα ἴσα, δὲν πρέπει νὰ φαντάζησαι, ἀναφωνεῖ ὁ εὐπατρίδης, χαίρων διότι αἰσιῶς ἀφίκετο ὅπου ἤθελε. Ἰδοὺ τῷ ὄντι τοῦτο πρόκειται. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ φαντάζησαι.

καὶ διευθυντῆς τοῦ ἐν Βρυξέλλαις βασιλικοῦ Ὁδείου κ. Fr. Aug. Gevaert. ὁ εἰδικώτατος πάντων ὡς δίτομον γράψας ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας μουσικῆς, περὶ τοῦ περιλαλήτου εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνου, ὅστις πέρυσιν ἀνακαλυφθεὶς ἐν Δελφοῖς, ἔβη καὶ ὁ τελευταῖος, τοσούτον προὐκάλεσε πάταγον καὶ ἐν πολλαῖς χώραις ἐβᾶλη μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας ἀκροασθεῖς, διότι καὶ ἐν τῇ μουσικῇ ὁ μεγαλοφυὴς ἐκεῖνος λαὸς τῆς ἀρχαιότητος δεικνύται ὅτι οὐδόλως ὑστέρησεν, ὅς ὑπέροχος ἦν ἐν ταῖς λοιπαῖς ὥραις τέχνης πρότυπα αὐτῶν παρασχών, ἀμίμητα καὶ ἀθάνατα. Ἀλλὰ τῆς γλυπτικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς, τῶν δύο τούτων ὥραίων τεχνῶν πλήρη ἐσώθησαν μνημεῖα, φανερά τοῖς πᾶσι μὴ δεόμενα ἐρμηνευτῶν, δὲν συνέβη ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τῆς μουσικῆς, ἐντεῦθεν καὶ πολλὰ τὰ περὶ αὐτῆς σκοτεινά. Ὡς δὲ ὁ πέρυσιν ἀνακαλυφθεὶς δὲν ἐφάνη διαλευκάνας σπουδαίως τὰ ζητήματα, οὕτως ἀμφίβολον ὅτι καὶ ὁ ἄρτι εἰς φῶς ἐλθὼν θὰ παράσῃ πληροφορίας πλείονας, Θὰ ἔχωμεν ἐν ἑτὶ μνημεῖον λαμπρόν, ἴσως δὲ τὸ μέλος αὐτοῦ παρουσίασῃ ἡμῖν τι καινόν.

Ἐκ τῶν ἐφημερίδων παρελαμβάνομεν τὰ ἐξῆς νεώτερα ἀρχαιολογικά·

« Κατὰ τινα τῶν τελευταίων συνεδρίων τῆς ἐν Παρίσις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ὁ κ. Ἀλέξαν-

— Ποτέ δὲν πρέπει, Ἐλισάβετ Καρύδη, προσέθηκεν ὁ Θωμᾶς Αὐθεντίδης πανηγυρικῶς, νὰ τολμᾷς νὰ φαντάζεσαι ὅ,τι δῆποτε.

— «Πράγματα, πράγματα, πράγματα! «ἐπελέγει ὁ ἑτερος, καὶ «Πράγματα, πράγματα, πράγματα! ἐπαναλέγει ὁ Αὐθεντίδης.

«Πάντοτε πρέπει νὰ ὀδηγῇσθε καὶ νὰ κυβερνᾷσθε ὑπὸ τῶν πραγμάτων, προστίθισιν ὁ εὐπατρίδης. Ἐλπίζομεν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἔχωμεν ἀνθρώπους, φίλους τῶν πραγμάτων, οἵτινες θ' ἀναγκάζωσι τὸν λαὸν νὰ σέβηται τὰ πράγματα. Πρέπει νὰ ἐξορισθῇ διὰ παντὸς ἡ λέξις φαντασία. Εἰς οὐδὲν σας χρησιμεύει. Δὲν πρέπει δὲ νὰ ἔχητε τι ἐν εἵδει κοσμήματος ἢ ὠφελείας, ἐὰν ἀντιφάσκῃ πρὸς τὰ πράγματα. Ἐπὶ τῶν ἀνθέων πράγματι δὲν περιπατεῖτε· δὲν ἐπιτρέπεται λοιπὸν νὰ πατῇτε αὐτὰ ἐπὶ τῶν ταπητῶν. Πτηνὰ ἢ χρυσαλλίδας ἐτέρων χωρῶν δὲν βλέπετε νὰ ἔρχονται καὶ νὰ καθίζουσιν ἐπὶ τῶν δοχείων σας· δὲν ἐπιτρέπεται λοιπὸν νὰ ζωγραφῇται ἐπὶ τῶν δοχείων ξένα πτηνὰ καὶ ξέναι χρυσαλλίδας. Τετράποδον ζῶον ποτε δὲν βλέπετε νὰ περιπατῇ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω τοίχου τινός· δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ παριστᾷτε τετράποδα ἐπὶ τῶν τοίχων. Πρέπει ἀντὶ τούτων τῶν συνηθειῶν, ν' ἀσχολῇσθε εἰς συνδυασμοὺς καὶ τροπολογίας πάντων τῶν μαθηματικῶν σχημάτων, τῶν δεκτικῶν ἀποδείξεως. Αὕτη εἶνε ἡ νέα ἡμῶν ἀνακάλυψις, ταῦτα εἶνε τὰ πράγματα, τοῦτο τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ. Ἐπομένως τοὺς λεγομένους ποιητάς, τὰ δράματα, τὰς ποιήσεις, τὰ θέατρα καὶ τὰ ὄνειρά των, ποτὲ μὴ φροντίσῃτε νὰ ἴδῃτε ἐκ τοῦ πλησίον· τὸ συμφέρον σας ἀπαιτεῖ νὰ γνωρίζετε τὰ πράγματα τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, τὰς γλώσσας, αἵτινες μόνον

πράγματα διδάσκουσι καὶ τί κυρίως εἶνε ἐκεῖνο, ὅπερ δύναται νὰ πορίζῃ τὸ πραγματικώτατον τῶν πραγμάτων, τὰ χρήματα».

Τὸ κοράσιον προσκλίνει καὶ κάθηται· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε νεώτατον, ἔντρομον βλέπει τὴν παχυλὴν ὄψιν, ὅφ' ἦν ὁ κόσμος ἐξεικονίζεται πρὸ αὐτοῦ.

«Καὶ τώρα, κύριε Ἀμαθίδη, λέγει ὁ εὐπατρίδης, στρεφόμενος πρὸς τὸν διδάσκαλον, εὐαρεστήθητε νὰ λύσῃτε τὸ πρῶτόν σας μάθημα. Θὰ εἶμαι εὐτυχής, κύριε Αὐθεντίδη, ἐκπληρῶν τὴν ἐπιθυμίαν σας καὶ σπουδάζων τὴν μέθοδον τοῦ κυρίου».

Κατὰ τὸν **Dickens**.

Γ.

## ΠΑΡΑ ΤΟ ΚΥΜΑ.

— Φεῦ! ἀπεκρίνατο τὴν κεφαλὴν σείων ὁ μελανεῖμων ἀνὴρ· ἐάν ποῦ ὑπάρχῃ δι' ἐμὲ γαλήνη καὶ εὐδαιμονία, εὐρηται αὕτη οὐχὶ ἐπὶ γῆς, ἀλλ' εἰς τῆς θαλάσσης τοὺς κόλπους!..

— Δὲν σ' ἐννοῶ ὑπέλαβεν ἀποροῦσα ἐκεῖνη.

— Μὴ παιδισθὲν πρὸς τὰς γνώμας ταύτας οἰκειωθείς, οὐδὲ νῦν νὰ πεισθῶ περὶ τούτων δύναμαι· ἀλλὰ καὶ ἡ καρδιά, εὐήκοος πρὸς τὴν παρήγορον ταύτην φωνήν, τείνει νὰ στραφῇ πρὸς τὸ γλυκὺ καὶ φαινόν τοῦτο κέντρον ἔρωτος, ἀποδυσπετεῖ ἀκαθέκτως. Δὲν πιστεύει

\*) Ἰδε ἀριθ. 45 σελ. 885—888.

δρος Βερτρᾶνδος ὑπέβαλεν αὐτῇ τὸ πανομοιότυπον δύο χρυσῶν ἀγγείων, κεκοσμημένων δι' ἀναγλύφων παραστάσεων εἰκονίζουσιν θήραν ἀγρίου ταύρου, ἀνακαλυφθέντων δὲ πρὸ πενταετίας ἐν Βαβυλῶνι, μικρῷ χωρίῳ τῆς Λακωνικῆς παρὰ τὴν Σπάρτην, ἐν τινὶ θολωτῷ τάφῳ, τοῦ τύπου τοῦ «Θησαυροῦ τῶν Ἀτρειδῶν». Παρὰ τὰ δύο ταῦτα ἀγγεῖα εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ δύο ξίφη θρηγκάλκινα φέροντα ὡς ἔγκαστα φύλλα χρυσοῦ. Τὰ ξίφη ταῦτα εἶνε ὅμοια πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Σλήμαν ἐν τοῖς βασιλικαῖς τάφοις τῆς Ἀκροπόλεως ἀνακαλυφθέντα. Πρὸς τοῦτοις ἐν τῷ ρηθέντι τάφῳ εὐρέθησαν καὶ πολλὰ λεπτά χρυσαῖα πλάκες, χρησιμεύσασαι ὡς κοσμήματα ἐσθῆτων, 14 λίθοι, φέροντες γραφὰς παντοδαπῶν ζώων, καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα μυκηναϊκῆς καὶ ἀχαικῆς τέχνης, ἅτινα δίδουσιν ἡμῖν ἰδέαν περὶ τοῦ πλούτου τῶν ὑπὸ τὸν Ἀγαμέμνονα βασιλέων. Τὰ ἀγγεῖα ταῦτα, ὁμοιάζοντα πρὸς τὰ παρ' Ὀμήρῳ ἀναφερόμενα, ἀνάγονται εἰς τὰ 1400—1200 π. Χ.

Ὁ ἑφορος τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀρχαιοτήτων κ. Τσούντας κατὰ τὰς ἐν Ἀμοργῷ ἀνασκαφὰς ἀπεκάλυψεν 20 περίπου ἀρχαίους τάφους θολωτοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν πρὸ τοῦ Μυκηναίου πολιτισμοῦ ἐποχὴν, δύο χιλιάδας σχεδὸν ἔτη πρὸ Χριστοῦ. Ἐν αὐτοῖς εὐρέθησαν λόγχοι καὶ διάφορα δοχεῖα πήλινα ἔχοντα ὅλους περιέργους λαβὰς, τοιαύτας δὲ ὥστε νὰ ἀναρτῶνται ἐξ αὐτῶν διὰ σχοινίου καὶ φέροντα γραφὰς τινὰς ἀτέχνους. Πρὸς δὲ εὐρέ-

θησαν πήλινα τινὰ ἀγαλμάτια καὶ ἐν τοιοῦτον μαρμαρίνον παριστῶν ἴσως θεὸν τῆς φύσεως. Τὰ εὐρήματα ταῦτα ἔχουσι σπουδαιότητα, διότι ἀνάγονται εἰς ἱστορικὴν τινα ἐποχὴν τῶν νήσων, ἣτις δὲν εἶναι ἀρκετὰ γνωστὴ εἰσέτι καὶ ἡ ὁποία ἐπέδρασε μεγάλως ἐπὶ τοῦ κατόπιν Μυκηναίου πολιτισμοῦ. Ὁ κ. Τσούντας ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὰς ἐρεῖνας του, διότι εἶνε διωρισμένος ἐπόπτης τῶν ἀνασκαφῶν τῶν Δελφῶν καὶ παρίσταται ἤδη ἀνάγκη νὰ μεταβῇ ἐκεῖσε, ἐπειδὴ πρόκειται ἐντὸς ὀλίγου νὰ διακόψῃ καὶ αὐταὶ μέχρι τοῦ ἐργαζομένου ἔαρος. Ἀλλὰ βραδύτερον, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ ἐπαναληφθῶσιν αἱ ἐν Ἀμοργῷ ἀνασκαφαί.

Κατεσχέθη ἐν Λαρίσσει εἰς χεῖρας ἀρχαιοκαπήλου τινὸς μικρὸν χαλκοῦν ἀγαλμάτιον τῆς Ἀθηναῖς Προμάχου, ἀρχαϊκῆς τέχνης, φέρον κράνος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο ἔφερεν ἀκόντιον καὶ ἐπὶ τῆς ἐτέρας ἀσπίδα, εἶναι δὲ κατὰ τοῦτο ἄξιον λόγου, ὅτι φέρει τὸν αὐτὸν τύπον, ὃν ἔφερε καὶ τὸ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἀγαλμα τῆς Προμάχου Ἀθηναῖς τοῦ Φειδίου. Ἀνῆκει δὲ τὸ καταγεθὲν ἀγαλμάτιον εἰς τὴν ἑκτὴν π. Χ. ἑκατονταετηρίδα, ἥτοι ἑκατὸν ἔτη τοῦλάχιστον πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Φειδίου.

Ο. Α.